

1958-1959

Skövde IK genomlevde de första trevande åren av sin existens sanslöst spartanskt om man jämför med hur hockeyn ser ut idag. Ersättningar var det inte tal om, och ibland visste faktiskt inte spelarna om de skulle ha någon is att träna på. Det var vädret som bestämde det. När det var blidväder på vintrarna var det till att hitta andra lösningar för att bli bättre på sin sport, och för SIK:s del gällde det att träna skott, uppställda på masonitskivor sköt man puckar så svetten lackade. Den som lyckades lyfta pucken någon meter ovan jord betecknades som en stor talang.

Slagskottet var knappt introducerat, för övrigt. Det var dragskott som gällde för de flesta – vilket inte var helt enkelt då det spelades med raka blad – och handledsskott. Klubborna var också av ganska hårda och tunga träslag vilket gjorde dem svåra att få upp hög hastighet med, så det var ett slitgöra att bli en bra skytt.

I slutet av 50-talet kom dock Andy Bathgate i New York Rangers på att om han bröt sönder klubbladets topp så fick hans slagskott väldigt oberäkneliga banor, och det väckte intresse hos de betydligt större stjärnorna Stan Mikita och Bobby Hull som helt sonika bad klubbtilverkarna om att böja till toppen av bladen på deras klubbor, och vips så var "the hook" mer eller mindre ett faktum.

SLAGSKOTTET

När det gällde slagskottet fick det en renässans just under 1950-talet, då Bernie "Boom-Boom" Geoffrion i Montréal Canadiens lärt sig mästra tekniken under sin juniortid i Montréal Star, och väl i NHL blev han känd som "Boom-Boom" för hans slagskott. Han blev den andra i NHL:s historia att göra 50 mål under en säsong 1960, mycket tack vare sitt slagskott. Framgångar på det viset brukar väcka andra spelares intresse, och snart hade NHL en hel skrälldus av spelare som blivit ikoner för deras hårda och välplacerade slagskott, däribland Jean Béliveau, Maurice Richard (den förste spelaren att göra 50 mål under en säsong i NHL) och Gordie Howe. Då kanske ni som läser undrar varför man inte tog efter detta i Sverige? Ja, hur många gånger tror ni man fick se bilder från NHL i svensk television? Med tanke på att Sveriges Television började sända reguljärt först 1956 var det egentligen ingen som kunde skapa sig förebilder där hockeyn hade kommit längst och utvecklats mest.

Nåväl, utan vidare jämförelse, är det inte lätt att beskriva den här tiden hur ishockeyn bedrevs ute i alla klubbar som poppade upp – där det under 1960-talet blev en rejäl boom för hockeyn efter att Sverige tagit sina första VM-guld (1953, 1957 och 1962) – utan att göra en ordentlig historiebeteckning. Det var också väldigt stor skillnad på

lagens förmåga att åka skridskor, där de föreningar som hade haft bandy på sina program – som var en folksport i Sverige vid den här tiden, nästan lika stor som fotbollen – givetvis hade en stor fördel. Ishockeyn är ju till mycket större del en tekniksport, så man kan om man blundar riktigt se framför sig hur dåliga skridskoåkare kunde vara riktigt duktiga med klubban, medan duktiga skridskoåkare åkte ifrån pucken för att de hade fel teknik med sig från bandyn, eller utnyttjade sina lagkamrater för dåligt för att tråckla upp försvaren.

TUNN TRUPP

För Skövde IK:s del kompletterades laget under de första fem-sex säsongerna av en blandning av fotbollsspelare som vinteridrottade, bandyspelare som dubblerade och de som hade börjat med ishockey ganska sent som första sport, eller som fostrats i Skövde AIK och IFK Skövde. Förutsättningarna var ända ganska hyggliga. Men vädret var en besvärande faktor och gjorde att många tappade intresset. Seriespelet kom aldrig igång före nyår, till exempel, och även om det fanns is på morgonen var det aldrig helt säkert att det skulle kunna bli träning eller match på kvällen.

Under sitt andra år hade SIK ett mellanår när det gällde intresset för spel i A-laget. Många av de spelare som följt med från de båda tidigare föreningarnas hockeysektioner slutade med ishockey. Och från att ha haft 29 spelare som åtminstone spelade en match under den första säsongen var det motsvarande bara 21 stycken under säsongen 1958/1959. Då gjorde sex av dessa spelare endast en träningsmatch var. I seriespelet använde SIK alltså endast 15 spelare.

Men det gick ju ganska bra ändå! SIK förlorade nämligen bara en av de åtta seriematcherna, och spelade en oavgjord, vilket innebar klubbens första, historiska serieseger. SIK lämnade Division IV och gick upp i Division III.

SERIEFINAL MOT UIF

Det blev så raffinerat i slutändan att sista matchen var en ren seriefinal mot Ulricehamns IF, där UIF hade klarat sig med oavgjort, så SIK var piskat att vinna. Och det gjorde de, med 3–1 och det matchvinnande målet slogs in av en av klubbens första stjärnor: Lars-Olof Strandberg med nummer åtta på ryggen.

SIK var ganska överlägsna sina motståndare i serien, och förlusten mot Falköpings IK kom enligt lagledare Bror Pagnerts ord efter "för mycket soloåkande", och segern för Falköping tillskrevs som rättvis. Man kan också ana av Pagnerts kommentarer till matcherna hur spartanskt det kunde vara på den här tiden. I returmötet med just

Falköping fick tre spelare ansluta från Alingsås, eftersom de varit där och spelat bandy tidigare på dagen. De fick kasta sig i en bil för att SIK skulle få fullt lag, och vinst med 4–1 blev det. Ibland är bästa förberedelsen att inte förbereda sig alls.

PUBLIKREKORD

Seriefinalen drog "storpublik" för första gången till Södermalms IP. Skövdeborna började så smått uppmärksamma framgångarna och när Ulricehamn och SIK skrynkade in på månskensrinken hade 365 själar löst entré. Det gav säkert spelarna det råg i ryggen de behövde för att vinna med 3–1 där Bengt Engelbrektsson (högerforward) och Nisse Larsson (vänsterforward) från förstakedjan gjorde varsina mål och som tidigare nämnts Strandberg (center) ett.

Skövde IK:s seriesegrande lag 1958-59 som gick upp i division III. Bilden är tagen vid avslutningsfesten på Alphyddan, 1959-04-04. Övre raden från vänster: Bror Pagnert (lagledare), Nils Larsson, Bengt Engelbrektsson, Pelle Jonsson, Lennart Skoglund, Jan-Erik Jansson, Bert Brandt (bitr. lagledare). Nedre raden från vänster: Karl-Edvard Hengren, Lars Dahlquist, Lars-Olof Strandberg, Bengt-Göran Herrlin, Bengt Carlsson, Per-Gunnar Johansson.

Bror Pagnert var lyrisk efteråt:

- Grabbarna gjorde sin absolut bästa match, och ingen svag punkt fanns. Däremot en del starka och dit får man särskilt räkna Lasse Dahlqvist samt A-kedjan och Strandberg. Division III klart!

Dahlqvist var målvakten, A-kedjan bestod förutom av ovan nämnda av Bengt "Blottan" Carlsson som center, som förhindrats att vara med i alla matcher på grund av militärtjänstgöring och förutom de som nämndes innehöll laget som fixade Division III-biljetten följande spelare: Lennart Skoglund (högerback), Bengt-Göran Herrlin (vänsterback), Per-Olof Jonsson (högerback), Karl-Edvard "Kela" Hengren (vänsterback), Stig "Spiken" Johansson (senare Talmark, högerforward) och Sune Andersson (senare Rydbacken, vänsterforward). Reserv var Per-Gunnar Johansson (forward).

MINISTER I JUNIORERNA

Även juniorverksamheten var igång, och även om det var svårare att rekrytera A-lagsspelare var det bra uppslutning i de yngre åldrarna. Juniorlaget deltog i seriespel och distriktsmästerskap (utslagna av Skara IF). Juniorlaget bestod av mycket ungt och var egentligen att beteckna som pojklagsspelare, men man hyste stora förhoppningar under den här tiden gällande återväxten i klubben.

Nu var det kanske inte någon av dessa som till slut blommade ut i A-laget, men en som ändå bör nämnas för att ha erhållit erkännande på annan plats i samhället är Bo Ringholm, mer känd som vice statsminister och finansminister i Göran Perssons regeringsbildning mellan 1999-2006.

Säsongen i siffror: http://skovdeik.se/files/summary/summering_1958_1959.pdf

---

TEXT: **Micke Därth**

FOTO: **SLA, Skaraborgs Allehanda**